

TEOLOGIA PER A SIMIS

JOAN NOVES

RES

Podria ser que un dia
tot se n'anés cap a la fi,
com si un déu ens deixés caure,
com si tot el món, el món sencer,
el món, tot això de l'univers o el multivers,
fos només com una escorça, com un gra,
com un deix de queratina de la pell
de l'orella d'algun déu
de proporcions descomunals,
que ara mateix, en el seu temps,
és també just al nostre temps
de gratar-se aquella orella.
I els qui cerquen la veritat el trobaran
perquè si el món és infinit, segur que hi és
i està dormint a dins del llit,
el llit petit d'una equació
que encara s'ha d'escriure, però hi és.
I qui sap, qui sap si passaran
més de mil anys i *muchos más*,
yo no sé si tindrà amor ...
-Tu ves cantant, que potser el déu
que era adormit, ara mandreja
i només li falta un mil·límetre dels seus
per gratar-se aquella orella
amb una energia que la ciència
mai no ha sabut detectar.
I poc després ja tot caurà en un altre temps
i un altre espai, no hi haurà drama
ni tragèdia ni emocions,
no hi haurà plors, ni res de res.
I tot d'un cop no hi haurà res.

VEDELLES DE TRES CAPS

Sí, eren vedelles de tres caps,
però les coses han canviat
i ja no és com abans que a les nits i vora el foc
naixien sempre de veritat de veritat
aquelles vedelles amb tres caps,
ara ja fa temps que no passa
i resoldre aquest fet de viure i de morir
amb el conte que va començar amb l'Abraham
i a poc a poc es va anar encomanant als altres
com si fos una veritat de veritat,
com si la veritat fos igual ara que abans
quan encara naixien aquelles vedelles,
llavors que tothom s'adormia vora el foc...
I és que sempre t'ho han dit a l'inrevés
perquè n'hi va haver uns que van jutjar el Bruno
per tot allò que deia dels planetes,
i encara el pots veure al Campo de'fiori,
et mira des de l'estàtua mentre et menges una pizza
al lloc on el varen cremar viu l'any mil sis-cents pelat.
I va dir als jutges: "-Teniu més por que jo".
I els jutges es devien fotre un tip de riure.
I poc abans havien cremat el Servet
que era un metge que s'ho creia
i que s'ho creia de veritat,
i mira si s'ho creu que fa un llibre de teologia
on descriu la circulació pulmonar de la sang
i també parla de l'ànima, però això no pot ser,
això de l'ànima i de la sang ja es veu que no pot ser
ni unes altres coses que deia tampoc,
perquè resulta que ell no era trinitari
que vol dir que Déu són tres,
que és la veritat de la veritat de la veritat
i que és tan fàcil de comprovar: mira, Déu són tres,
com els trilers, era molt fàcil però ell no ho va saber veure
i per això el van condemnar a la pena de mort
sense profusió de sang,
que és deia així per no ofendre ningú
(que la sang aleshores ja feia massa lleig)
i que volia dir que havia de ser cremat viu,
lligat a una estaca i al costat del seu llibre.
És aviat dit: cremat viu, sí, sí,
i en van cremar molts altres
i moltes altres, elles també, per bruixes.
Imagina't que t'ho volen fer a tu i protesta per abús,
vés a una manifestació de l'època.
És clar que això era llavors

quan encara naixien aquelles vedelles amb tres caps,
però encara n'hi ha de vives
hi ha llocs que n'hi ha moltes però que moltes de vives,
perquè, per exemple, un paio que era Papa, el Benet setzè,
uns dies abans d'anar a l'Àfrica
va dir que els homes de l'Àfrica
no cal que es posin condons
per no agafar la SIDA, que no cal, que no cal,
que només han de deixar de cardar,
i això és tan fàcil de fer a l'Àfrica
que no és genocidi per imprudència, no home no, que no.
Diuen que era un gran teòleg, mira si ho era
que podia fer teologia fins i tot amb els condons.
Però tornant al temps de les vedelles de veritat,
en aquells temps que tenien tres caps de debò
en van matar molts per explicar aquest conte
i també molts per no creure's aquest conte.
Perquè en aquella època els qui explicaven un conte
sempre mataven els qui explicaven un altre conte
(ara també, però els contes són més fàcils)
i alguns dels qui explicaven el mateix conte
també es mataven entre ells com a bojos
només per canviar el que ara en diríem un paràgraf,
mira si s'estimaven la literatura.
I a primer cop d'ull, qualsevol conte
sempre sembla un conte innocent
que ningú no s'ha de creure, que no cal,
però sempre n'hi havia alguns que sí,
que se'ls creien de veritat de veritat
i eren els sants que s'immolaven.
Benaürats els pobres d'esperit
(no hi pensis més que fa mal,
no hi has de pensar més que fa molt de mal).
Perquè si et creus de veritat aquest conte
o si et creus de veritat de veritat qualsevol altre conte
no podràs jugar mai el joc arriscat
del cec i la llum a trenc d'alba,
que és un joc perillós, molt humà,
i que es juga pel fet de mai no voler,
pel fet de mai lleialment no voler
confondre del tot poesia i veritat,
la poesia és el mar
blau com aquell desig dels nens
i la veritat és un peix
mort com aquesta por dels vells,
i l'aigua s'esmuny al fons dels coves
i hi deixa el peix mort bellugant-se
com la fi del conte d'un déu qualsevol, qualsevol,
que ens deixa sofrir absurdament
i que si féssim de veritat allò que ens mana
allò que els seus predicadors no fan
perquè no ho volen fer,

perquè no ho poden fer,
perquè no és humà
perquè és diví,
però que sempre diuen que s'ha de fer
que s'ha de fer i que s'ha de fer...
Si ho féssim de veritat
ens destruiríem.

MISTERY PLAYS

Si aneu a passejar per Southwark
un bonic migdia d'estiu
a la riba sud del Thames
i mireu cap a Saint Paul,
podríeu sentir darrere vostre
una estranya remor de veus
rialles i aplaudiments
que us fan girar el cap
per veure una paret blanca
amb travessers inclinats de fusta.
I és que sou al Globe
el teatre a l'aire lliure
que és al mateix lloc on era
en el temps que vivia Shakespeare.

"-Boatswain!"

Comença *La Tempestat*
i podeu seure a la grada
o podeu restar dempeus
recolzats a l'escenari
amb tots els actors volant
per damunt dels vostres caps,
nafragant i salvant-se amb vosaltres
com ara fa quatre-cents anys...
I em sento més a prop de la vida
en aquesta prosa trencada que escric
que en el meu millor sonet,
però em sembla que és només
perquè he dit el nom de Shakespeare.

I allí un dia hi vaig veure
els *Mystery Plays* medievals
que els gremis i confraries
representaven pels carrers
com un carnestoltes lent
que explica d'on ve aquest món,
amb les comparses parlant
en aquells iambs rimats,
quan es perdia el llatí
i tot anava canviant
des d'allò que feia por
cap a allò que feia riure.
I aquell era el teatre de l'època,
tot just abans del teatre italià
i del gran teatre de Shakespeare.

I tot era lent, molt lent,
ja que cada confraria
només en sabia un tros
d'allò que va del paradís
fins al judici final,
que és com una eternitat
i que sempre fa pensar
que anem de mal en pitjor...
Però ells ho recitaven al carrer
damunt dels carros guarnits
i es devien sentir feliços.
Qui ho volia saber tot
havia d'escoltar tres dies
aquells que anaven passant
i al Globe ho van explicar en tres hores
com potser ho hauria fet Shakespeare.

Tot començava amb Lucifer
que és qui va seduir l'Eva
com totes les noies saben molt bé
sense haver de llegir la Bíblia.
*"-Who eats the fruit of good and ill
shall have knowing as well as He",*
però *He* sembla que tampoc no era gaire savi
per tot el que hem vist després.
I recordo la brutal entrada de judes
en un pentàmetre de jotes:
"-unjustly injured, I Judas, by Jesus, that jew!"
i ja no recordo més versos,
però sí el posat de banquer
que feia Déu a dalt del cel
i la mort dels innocents
com porcells embolcallats
i plens de taques de sang,
tots posats a dins d'una gàbia
que feia esgarriar tothom
com hauria fet esgarriar Shakespeare.

I sobretot els dos passatges
que em van fer entendre millor
tot allò que ens explicaven:
el primer va ser el moment
que crucifiquen Jesús
que era un noiet amb texans
i que cridava com un boig, és clar,
però un romà va cridar més que ell
llavors que es va picar un dit
amb el martell que el clavava;
el segon va ser el judici final
quan els del públic ens vam salvar
perquè vam quedar tots a la dreta,

tots absolts i tots contents,
menys els únics dos que s'amagaven
es van quedar a l'esquerra
i tots dos van anar a l'infern,
un capellà i una monja
que era un transvestit borratxo
que hauria fet somriure Shakespeare.

FRASES

Si un cristià llegeix
el poema de les vedelles de tres caps
que vaig escriure un dia, dirà
“-aquest no ha entès res:
Déu és amor”,
que sempre diuen els capellans
com una màquina
i que uns altres repeteixen,
amb tota la bona fe del món.
Abans era diferent,
tothom anava a l'infern
per qualsevol cosa
i ho varen canviar per l'amor
perquè ja ningú no els feia cas.
Però aquella frase
que és una frase, és una frase
que només serveix
per als grans místics,
per als altres és un recurs
com un paracaigudes
de l'avió de la vida,
on s'hi pot amagar tot
i es pot dur sempre plegat.
Es pot prendre per dormir
després d'un capvespre cruel,
ho pot prendre qui ha estat cruel
i qui ha estat sacrificat.
I aquella frase que és una frase,
és una frase que em va seduir
fins que em vaig adonar
de l'enganyifa que hi pot haver
amb *La Passió*,
que *Els Pastorets*
són molt millor.
I ara deixo estar el ritme i la rima
que sembla que volen sortir a fer broma
perquè potser algú
es sentirà agredit
i espero que no s'hi torni,
que jo només li vull bé.
I tothom pot estar segur
que estimo l'ànima de Juan de Yepes,
el gran San Juan de la Cruz

que va fugir de la presó
por la secreta escala disfrazada,
com si anés de veritat a una cita d'amor.
I és qui potser ho ha explicat millor.
I també ho van fer
el Lull i el Verdaguer.
I potser hi haurà algú
que no farà cas d'un poema tan obvi
com aquell de les vedelles,
perquè és el que jo faria;
no fer-ne cas.
En canvi aquest que escric
m'agrada una mica més
i ara el vull acabar bé
amb una altra frase
que és una frase i és una frase
que ho diu tot una mica a l'inrevés:
“-l'amor és l'ànima
i l'infinit és Déu”.
I com que l'infinit no hi és
ara sembla que és veritat
com la bellesa,
com la justícia,
com la llibertat.

HOMENATGE A NERVAL

Tothom sap que el Nerval
estava com una cabra
i un dia el varen trobar
passejant una llagosta viva
lligada amb una cinta blava,
com si passegés un gos.
I va dir que les llagostes
que coneixen el mar
i no borden com els gossos
eren com era el seu gust,
eren com la seva estètica.
I quan li varen dir ateu
va contestar enfadat
dient que ell, com a mínim,
tenia disset religions.
I també sempre deia
que havia començat molt jove
provant d'entendre-ho tot
(ai! pobret Nerval, pobret!)
però que se n'aniria del món
sense saber ni perquè hi havia vingut.
Un dia el varen trobar
amb el seu *bolívar* posat,
aquella mena de barret de copalta,
i penjat d'un reixat, vora la tanca
d'una claveguera oberta
al carrer més podrit de París,
el carrer de la Vieille-Lanterne.
Potser va ser un somni despert,
perquè "*A la lanterne!*"
era una crida a penjar els burgesos
als suports dels fanals,
que a París ja eren de gas.
Però va deixar una nota:
"*-Ne m'attends pas ce soir
car la nuit sera noire et blanche*",
i el carrer ara ja no hi és,
allà hi ha el Théâtre de Ville.
És clar que això passava
en una època on els déus
tenien més oportunitats
i els poetes romàntics
volien sempre més de tot,
més de tot i més d'atots,
més de déus i més d'adéus,
per poder escriure versos

més tràgics que tristos
i més tristos que tràgics.
I Nerval, al seu poema
Le Christ aux Oliviers,
explica que la nit de Getsemaní
Jesús va dir als deixebles
“-*Frères, je vous trompais...* “
però el deixebles dormien
i ell havia d'escriure així,
cridant per despertar-los.
I ara jo li escric aquest poema
que més aviat xiuxiueja
com un petit homenatge.

LA BAULA

Hi ha moltes maneres de dividir el món
simplificant al màxim els components.
Minerals, vegetals i animals, per exemple,
ens tres àrees físiques bastant diferents.
Una altra, minerals i éssers vius, en dues.
Una altra, minerals, éssers vius, i aquests
dividits en dos, els humans i els altres
amb molta menys capacitat d'abstracció.
I si abans no ens destruïm, en el futur
també podria ser en tres, els minerals,
els éssers vius de carboni i els de silici.
O sigui, éssers vius de dos tipus, éssers
moridors de carboni, els que ara som,
i uns altres, gairebé immortals, de silici
o qualsevol altre material apte i durador.
No és ciència-ficció, és una probabilitat,
port passar o no passar però és possible.
Nosaltres seríem la seva baula evolutiva,
uns animals més lluitant per sobreviure
en un món utòpic o distòpic, segons l'ètica
dels éssers de silici que ja estem creant.
Els molt més intel·ligents, potser feliços.
La distància és la d'anar a la lluna a peu
perquè s'haurien de robotitzar i reproduir,
però no hi ha cap impossibilitat científica.
Els prendrien les seves pròpies decisions.
Potser ens exterminarien, per un desacord
que els posés en perill? Potser ens mirarien
com pobres animals que s'han de respectar?
Potser ens ajudarien a ser molt més feliços?

SILICI

Hi va haver una època
en la qual vivien uns éssers
que eren gairebé com els animals
amb una mica més de consciència
i que ja feien servir números
per comptar les coses
i fer alguns càlculs també senzills
que a ells els semblaven molt complexos.
També tenien fills que naixien
del ventre de les femelles,
i per aconseguir energia
menjaven vegetals i bèsties mortes
i n'expulsaven les restes pudents
com ho fan els altres animals.
Però eren una mica diferents d'ells
perquè van aprendre de seguida a matar-se
els uns als altres en petits grups,
després en grups més grans
i més endavant van fer servir armes
cada vegada més poderoses
per poder-se matar massivament.
Tot això ja molt abans d'extingir-se
d'aquella forma tan inesperada
que no s'havien imaginat mai
i que els va fer sofrir tant.
Perquè ells tenien el sistema del dolor
igual que els altres animals
per alertar-los dels perills del cos,
però en determinades circumstàncies
els podia fer patir sense necessitat.
I ho van fer servir durant segles
per torturar els enemics que capturaven,
per exemple espellant-los lentament
o traient-los els budells a poc a poc
i mantenint-los vius fins que podien.
D'altra banda tenien el sistema del plaer
que també els ajudava a sobreviure
i els obligava a reproduir-se
però a vegades se'l prohibien
sense cap mena de sentit.
Tot això els feia cometre molts errors,
però encara és estrany que no en fessin més
perquè eren molt semblants als altres animals

i es pensaven que n'eren molt superiors.
També envellien i es morien,
n'eren totalment conscients
i no ho podien evitar.
Per a ells el simple fet de viure
era un misteri inexplicable,
i a vegades la vida els semblava un miracle
però la seva existència era horrorosa.

SIMULACIÓ

Quan vaig acabar de llegir aquell article,
em vaig quedar quiet una estona
i amb una sensació estranya.
Deia que el nostre univers, tot,
els minerals, els vegetals, les estrelles,
el cel i el mar, els homes i les dones,
podrien ser només una simulació,
com un videojoc que s'hagués creat
per una civilització més avançada.
Vaig cercar el nom de l'autor, pensant
que trobaria un autor de ciència-ficció
i era el nom d'un catedràtic d'Oxford.
Em va caure a sobre un glop d'aire fred.
I després va venir el vertigen:
Si tot és una simulació... jo també?
Aleshores em vaig tocar tot el cos,
de cap a peus i em vaig tranquil·litzar,
vaig sentir el calfred de la meva matèria.
Però l'article deia que des de dins,
des del videojoc mateix no es distingia
la informació de l'univers en bits
i la matèria que el formava, que només
ho podien intuir les matemàtiques,
cercant l'exactitud de les lleis físiques
i cercant els seus errors o incongruències.
Vaig pensar en el dolor i els meus amors,
vaig sentir que eren reals, no matemàtics,
sense adonar-me que el dolor i l'amor
podien ser simulacions de videojoc.
Vaig respirar a fons. Vaig tornar a l'article
cercant algun error, alguna prova,
un signe, una fissura en el discurs
que em tornés al món real de sempre.
I no n'hi havia. Per tant els nostres déus
podrien ser només científics, o nens
més avançats jugant a crear mons.
De fet, l'univers segueix lleis físiques
que semblen dissenyades per Algú.
Em vaig prendre un cafè dels forts.
Vaig sortir a la finestra... el soroll
dels cotxes del carrer, uns vianants
i dos nens amb videojocs a la vorera.

L'U

Hi ha alguns moments
que duren molt de temps,
quan vas besar aquella noia
et va durar deu anys,
aquella altra vint anys més
i les vegades que feies l'amor
amb les altres no compten
en aquest calendari,
compten en un altre
que també és molt important
però ha de ser un altre,
perquè amb aquest ritme
no hauries pogut besar gaires noies,
no hauries tingut prou anys de vida
i potser era millor fer-ho mig distret.
Tot això té un significat,
és bo i dolent al mateix temps,
cada dia, cada dia surt el sol
i només dura un dia dalt del cel,
tan sols un cop tu et moriràs
i et durarà per sempre més.
Però el frustrat sacrifici d'Isaac
que a tu sempre et feia plorar
quan de petit te l'explicaven
fa molts segles que dura.
I les noies que no vas besar,
ximple i més ximple que vas ser,
o amb les que vas fer l'amor distretament,
ara et diuen idiota més que idiota
a l'escenari d'un teatre buit i sense entrades
i volen saber què hauria passat.
I jo també voldria saber què hauria passat
amb el sacrifici d'Isaac
si l'àngel no l'hagués frustrat,
perquè només hi havia dues sortides més
per tant si comptem bé en són tres,
la que coneix tothom i dues més,
la que ja hi ha és la més estranya,
la més difícil d'explicar,
com que ja hi és ningú no ho sap,
de tant que hi és ningú no ho veu,
és com el sol cada matí,
és com la mort un dia i prou,
un dia i prou i sempre més,

és com un ritme que atabala
com ara aquest que vol venir,
però me'n surto a trasantó
per explicar la submissió
de l'home a un déu, tot ve d'aquí,
de l'home a un déu i a un de sol
perquè de déus n'hi havia més,
perquè de déus sempre n'hi ha més...
Però ara per a l'Abraham només ni ha un,
un de tot sol i ell l'obeeix sense piular
quan hauria hagut de rebel·lar-se
perquè li ha ordenat matar el seu fill
(i si no et rebel·les per això ja em diràs!),
però un cop l'Abraham sotmès del tot
aleshores l'àngel va i el salva, vet-ho aquí,
salva l'Isaac i de retruc l'Abraham
i tot s'acaba sense morts,
encara que ells i els seus descendents
patiran per sempre més
la síndrome d'Estocolm,
que ara ja sabem què és
i mira si fa segles que dura.
(Per exemple: "-quin dia més bonic
que Déu ens dona", si t'ho diu
la persona que estimes
ja has begut oli, dius que sí,
no hi pensis més, ja has dit que sí...)
I les altres dues sortides
que s'assemblen més del que us penseu
a tot allò que volen saber aquelles noies
que em diuen idiota més que idiota
a l'escenari del teatre buit i sense entrades,
tenen un mort cada una i són:
la de rebel·lar-se o la de sotmetre's
sense que mai no vingui l'àngel.
Però llavors cal treure l'àngel
de les pintures que tots hem vist
(no hi l'àngel, no hi ha l'àngel!).
I si l'Abraham es rebel·la
o si l'Abraham es sotmet
i l'àngel no ve en cap cas,
en tots els quadres hi haurà un mort.
Sí, com a mínim un mort!
Si es rebel·la, ha de matar aquell déu
ben al fons del fons del seu cor
i també per a tota la humanitat,
i si es sotmet, sense l'àngel
l'Isaac hauria estat sacrificat pel seu pare
(jo plorava de petit i encara ploro ara)
i mai no haurien existit el hebreus
que són els seus descendents.
I en tots dos casos, aquell déu

que només era un déu entre molts,
potser hauria estat molt maleït
i potser s'hauria acabat
amb tot això d'una vegada?
Doncs no, em sembla que no,
perquè escolto aquelles noies
que em diuen idiota més que idiota
a l'escenari del teatre buit i sense entrades
i volen saber què hauria passat
com jo també voldria saber que hauria passat,
i ni elles ni jo no ho sabrem mai.
Però sembla que *l'u i els molts*
ja feia segles que es barallaven
en el caparró dels homenets
i ben segur que hagués vingut un altre déu,
que potser hauria estat més sanguinari,
a provar d'engalipar els profetes
i també de passada l'Abraham
perquè el fes únic, únic i únic,
i, per tant, probablement,
considerant l'èxit que ha tingut després,
es va aconseguir el millor déu únic
que es podia aconseguir
en aquelles circumstàncies.

EVOLUCIÓ

Va aplicar-se a fer-ho tot
des del bell començament,
aquell dia de la llum
de la setmana més gran.
I el setè va descansar.
Parlo del qui conec més
però els altres coneguts,
no són gaire diferents
i conviden a pensar
que tot allò no pot ser,
que no pot ser i no pot ser.
I això és el que va passar:
que s'ho va creure mig món,
aquí, allí i a tot arreu,
sembla estrany i va passar
i costa molt d'explicar
si no fos que alguna nit
que te'n vas a dormir sol
i tens por perquè tens por,
llavors t'ho pots empassar
com t'empasses aquest vers
que ara escric tan malament,
però ho faig expressament
que per dir això em va més bé.
I torno al començament,
llavors que va començar
aquell dia de la llum
i que tot just començat
el món ja estava explicat
amb la poma i el pecat
i la por d'anar a l'infern
per tota l'eternitat,
que estava tan ben pensat.
Perquè encara no fa tant,
llavors que jo era petit,
encara hi havia infern
i aquells homes del sermó
em varen fer tanta por
com en un film de terror.
Però un dia, molt abans,
la gent que va pel carrer
va començar a dir que no,
que allò no podia ser,
que ja no tenien por.

I llavors, mig d'amagat,
aquells homes de la creu
per poder seguir manant
i per fer-ho predicant,
van netejar els seus altars
dels dimonis maleïts
i només hi van deixar
allò que hi voldríem tots
els romàntics penedits,
si no fos que mai no hi és:
un déu bo i el seu amor
com una alegria al cor.

LEMÀ SABACTANI

Elí, Elí, es creien que cridava Elies
quan deia la quarta paraula
i podia haver estat desvariejant
perquè ja no hi havia res a fer.
No importa, no importa res de tot això.
Podien ser les paraules que un amant
havia adreçat a la seva estimada
en qualsevol mal moment de la vida:
Per què m'has abandonat?
Per què m'has abandonat ara,
si jo pensava que era per sempre
i ja hi estava feliçment avesat?
S'ha de ser intel·lectualment una mica bèstia
per creure't que tu mateix ets el Déu únic, eh?
Però un cop aquest pensament
aquesta enorme suggestió
s'ha instal·lat en el teu ésser,
ho ets, ho ets de veritat.
Sobretot si n'hi ha que s'ho creuen
i encara t'ho fan creure més.
En disculpa, puc adduir que hi havia
molts llibres antics que deien
que havia de venir un Salvador.
I un home que devia tenir molt encant
i una personalitat poderosa
que el feia sentir per damunt dels altres,
va decidir que això s'havia acabat,
que el Salvador era ell mateix.
Encara que, és clar, no ho podia fer creure
als sacerdots que hi havia a Jerusalem
que havien llegit molt i eren prou savis
per adonar-se que res no encaixava.
I se'n va haver d'anar a predicar
a uns pescadors de Galilea
que no sabien res i se'l van creure.
Però aleshores no era com ara
que pots anar al Mercadona si ets pobre
o a les Lafayette de París si ets ric,
perquè si vius en un país d'Europa
no se t'acudeix que s'acabarà el món
demà mateix i que vindrà el Judici Final.
Aleshores tothom era molt pobre,
menys els quatre afortunats
que tenien molta mala llet.
I el Judici Final era un lloc comú

on coincidien els rics i els pobres
perquè tothom vivia molt pocs anys.
Potser no has llegit o no recordes
el magnífic *Apocalipsi de Sant Joan*,
llegeix-lo o torna'l a llegir
i veuràs com anaven les coses.
Perquè si no llegeixes aquest llibre
i només el gran *Sermó de la muntanya*
no comprendràs mai el cristianisme
ni els milers d'execucions a la foguera.
Llavors hi havia una terra de cultiu,
una mena de camp regat amb sang
ben preparat per als apocalíptics
que eren predicadors molt simples:
“-Si et creus allò que dic et salvaràs,
si no, jo t'explicaré què et passarà
perquè estàs amb mi o estàs contra mi.”
Mira que n'era de bèstia, tot plegat.
I al final sempre hi havia un sacrifici,
com a mínim un sacrifici mental
perquè ja no podies pensar ni dubtar
com feien els grecs de l'època
a molts pocs quilòmetres de distància;
per a ells, en aquell temps,
una paràbola ja era una cònica,
una corba matemàtica infinita
i no una falla per a nens grans.
I Jesús era un apocalíptic com altres
predicadors i profetes del tot o res
que no permetien el dubte raonable
i que va tenir molta sort històrica
tres segles després, amb Constantí,
encara que tingués mala sort personal.
Els jueus van alliberar Barrabàs.
Sempre he pensat que Barrabàs era *zelota*,
un fariseu dels qui lluitaven contra Roma
armats de la millor manera que podien
i els camins eren plens a banda i banda
dels resistents més valents crucificats.
Jesús havia dit sobre el tribut a Roma:
“Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, etc.”
i em recorda l'església franquista:
“Doneu a Franco el que és de Franco...”
A qui volíeu que alliberessin els jueus?
Però un cop t'has cregut que ets Déu,
com pot ser que acabis crucificat?
Aquest és el sentit de la quarta paraula,
el gran moment de lucidesa de la mort
on t'adones que no ets Déu com et pensaves.
Però havia d'arribar fins aquí per adonar-se'n?
Perquè si es així vol dir que la suggestió
era immensa, que només un dolor infinit

et torna a la raó, a la veritat i a la vida.
I aquí s'acabava un home excepcional
que la mort tornava a fer un home com tots.
Eli, eli, lemà sabactani, l'udol dels homes.

EL BRAU

A mi m'ho recordava fa anys,
com si fos un conte infantil,
un amic que havia estudiat
tot allò del Bhagavad Gita,
i sobretot el Vedanta Advaita.
Es veu que hi havia un rei a qui un savi
un dia per setmana li anava a explicar
els fonaments de l'hinduisme,
la il·lusió del món i Brahman
que és la realitat immutable
i que ets tu mateix. Tu ets Brahman
encara que no ho sàpigues,
és a dir, que la teva respiració
és només una aparença,
és una il·lusió de la respiració
immutable que és Brahman
i que també ets tu, sense saber-ho
si encara no ho havies estudiat.
Tot el món és només una il·lusió,
una aparença de Brahman.
Doncs aquest savi ho explicava
al rei poderós que ho volia saber.
Això penso que era cap al segle V aC.
Ara, encara que també sigui així
perquè Brahman es immutable,
el llenguatge ha canviat una mica
i podríem dir que quan tu respires
respira tot l'univers. Bonic, eh?
Aquesta suggestió és molt potent,
de les més potents que he sentit mai,
respirar i saber que tu ets l'univers
que respira d'una altra manera.
Si ho penses assegut a l'estiu,
respirant com un iogui a la sorra
i mirant l'infinit del mar blau,
gairebé et podries morir sense morir-te
perquè morir-se és només una il·lusió,
un instant de la realitat infinita
que és Brahman i que també ets tu.
I tot allò que et passa és una il·lusió.
Es tractava, doncs, de no morir-se
i el rei en volia saber els detalls.
Però acostumat a les guerres
que havia de fer per tot arreu,
no es fiava gaire dels mestres

que no sabien l'ordre de batalla.
Aleshores va idear un parany
per veure si el savi deia la veritat
i quan venia caminant pels jardins
li va dir a un criat que obrís la porta
del corral on hi havia un cadell de brau
i que sabien que jugant era molt ferotge.
El cadell en veure el savi va córrer
cap a ell a tota velocitat per envestir-lo
i el savi, que no s'ho podia imaginar,
va deixar caure els Vedes que portava
per córrer cap a l'arbre més proper
i esbufegant va pujar amunt pel tronc
fins a un punt que el brau no hi arribava.
El rei s'ho mirava des de dalt del palau
i el va deixar estar cosa d'una hora
en aquesta posició, suant agafat al tronc,
mentre el brau esbufegava també a sota.
Després va ordenar que el brau
fos retornat al corral per uns criats
que sabien bé quin era el seu ofici.
El savi va baixar, amb el vestit brut,
una mica esparracat, amarat de suor
i caminant, a poc a poc, va arribar al palau.
El rei que ja l'esperava mig somrient
només li va preguntar, quan arribava,
per què havia pujat de seguida a l'arbre
si l'envestida del brau era una il·lusió.
El savi li va respondre: "-Perquè encara
tenia la il·lusió de seguir explicant-te
que tot aquest món és una il·lusió".

ANDRÒNIC

Segur que alguna vegada a la vida,
algun altre insensat com jo
t'haurà provat d'entabanar
amb allò que en diuen metafísica.
El pobre Andrònic, que catalogava
els llibres d'Aristòtil, no va pensar
que una etiqueta de bibliotecari
per indicar els llibres que estaven
disposats després dels de física,
tingués tanta popularitat futura.
Ell només va inventar la paraula
però resulta que tenia un sentit,
perquè aquells llibres parlaven
de tot allò que vol ser primordial,
d'allò que està sempre al darrere
dels fenòmens de la naturalesa.
I, és clar, la paraula evoluciona.
Des de l'ésser a tots els déus,
des de l'ànima a la teologia,
des de l'estructura de la realitat
a la felicitat i les matemàtiques.
Ara hi ha una metafísica derivada
de la física que no es pot demostrar
però que és coherent amb la ciència,
és a dir, una metafísica científica.
Però creu-me a mi, i posa't còmode
que no en trauràs l'entrellat de res.
Prova de respondre'm la pregunta:
“-Com t'ho prens tot això de la vida,
de l'amor i de la mort?” No podràs.
Els teus actes són la teva metafísica.

RIQUESA

No som conscients de la riquesa que tenim
i, en lloc de gaudir-la, ens barallem per ella.
Perquè, sigues sincer, en el fons, tu què vols?
Vols crear, vols fer un món nou en el teu cor?
Doncs gira el teu pensament cap a Marduk,
cap a Brahma, cap a Ra, cap a Ahura Mazda,
Quetzalcòatl, potser Al·là i, fins i tot, Jahvè.
Potser vols la llum del sol i tot el seu poder?
Doncs torna a Ra, gira't cap a Zeus i Júpiter,
cap a Inti, Amaterasu, també Huiltzilopochtli.
Vols tenir fills o en el mal temps bona collita?
Vés a la mare Demèter, Tlaloc, Pachamama.
Ets un soldat a la batalla i necessites força?
Mira Odin, Baal i Thor. I sempre Júpiter i Zeus.
Estàs enamorat i sospires a fons per la bellesa?
Gira't a Parvati, Lakshmi, Inari, Apol·lo i Venus.
Tens por que la mort acabi amb els teus dies?
Hi haurà sempre un Jesucrist atent al teu rescat,
hi haurà Ishtar, Osiris, Shiva, Anubis i molts més.
I si això que et dic et cansa, si ja t'has avorrit,
et queden sempre els Monthy-Pyton, amagats
en l'humor, per explicar-te *The meaning of life*.

L'ANTROPÒLEG

Saber dels déus és com saber dels homes
que els adoren. I l'estudi no s'acaba mai.
S'haurien d'acabar el déus i no s'acaben
encara que sembli que s'hagin acabat.
Els humans se'ls van inventar de seguida
i ara tenen altres formes i altres noms
que no són noms de déus, ni tampoc res
de semblant. Els déus d'ara viuen amagats
en llocs comuns però sempre en el poder,
potser a dins de cada nova bomba atòmica
o a dins de cada acció conscient d'amor,
sempre dispersos com si fossin un esprai.
I els podem rastrejar a les converses diàries,
apuntalant per baix la nostra ètica del dia
construïda amb milions impactes diferents.
Però dels déus antics, només n'hi ha dos
que són déus únics i dominen tot el món.
En començar potser també eren un esprai.
I jo, que estudio tant el fons de les ànimes
com qualsevol progrés de la humanitat,
voldria saber alguns motius del seu triomf.
Del més famós d'aquí, tenim prou informació
si no fem cas cas de les boles dels creients.
I l'altre gran, com s'ho va fer per triomfar?
Sembla que Mahoma predicava a La Meca
amb el poc èxit dels profetes a casa seva;
se'n va anar a Medina i, amb els seus fidels,
assaltava les caravanes del camí de Síria.
Amb els botins, va organitzar un exèrcit
de deu mil homes, el més gran d'Àfrica,
va espantar tothom i va conquerir La Meca.
Dels quatre primers successors, només un,
el primer, va morir de mort natural, els altres
van morir assassinats. Sempre pel poder.
I en només trenta anys hi havia un imperi
musulmà tribal, des d'Algèria fins a l'Iran,
un enorme imperi religiós que encara dura.
L'islam és política des del seu naixement.
Des d'aleshores que es barallen entre ells
per una diferent interpretació de l'Alcorà
o de la *xaria* que tots adapten al seu gust,
però sempre és per la successió l'imperi.
Els sufís són perseguits perquè son místics.
Els bahà'ís moderns viuen exiliats a Haifa,
lluny de les dèries dels altres musulmans.
I ara i aquí, ni boig no hi afegiré un dibuix.

GEOGRAFIA

El mapa polític dels déus
ha canviat molt amb la història
però es pot veure de seguida
la seva passió pel territori,
sembla que el marquin
amb el seu pixum diví.
Els seus territoris són grans,
que són les pàtries dels déus
i també les dels seus ministres,
aquells homes que expliquen
coses fantàstiques com si res,
els altres se les creuen com si res
i després tots en parlen entre ells
com de les fruites i verdures.
I a vegades es van barallant
com es barallen per les mongetes
i es maten per aquestes coses.
(De fet, es maten per unes altres coses
però diuen que és per aquestes)
Sobretot es mataven al començament,
i encara n'hi ha alguns que ho fan
però uns altres van seguir la via política
per ampliar només el territori.
I al mapa es pot veure molt bé
que ara hi ha dos déus que són molt rics
que dominen grans extensions de terra,
que tots els altres en tenen menys
i que alguns ja no en tenen gens,
com els immortals que són vius
i s'han quedat sense temples
i habiten sempre als museus.
I fins i tot hi ha déus tan pobres
que són més pobres que els homes
i diuen que n'han vist demanant caritat a l'Índia.
I és que amb els déus també es compleix
allò que diu l'Evangeli, més o menys:
"A qui té molt se li donarà més
i a qui te poc se li prendrà allò que tenia"
que aquí sí que la va encertar,
perquè ho va investigar el Pareto
aquell economista italià,
ara fa més de cent anys,
i sembla que és una llei universal
que tu mateix pots comprovar
mirant el mapa dels déus i dels homes
i fent quatre números.

ZAZEN

No fer res, res de res,
això sí que m'agrada.
Com a màxim preguntar
alguna cosa absurda
com el so d'aplaudir
amb una sola mà.
Però vigila que el mestre
està atent a la resposta
i et fotrà una cleca
diguís allò que diguís.
Només et pots escapar
corrent tant com puguis.
Està bé, és com la vida
que et fot una hòstia
si vol, de tant en tant,
sense haver fet res
de bo ni de dolent
perquè l'entenguis.
Potser el so és de fusta
perquè piques a la taula
però rebràs la cleca igual,
no depèn de la resposta.
I ara penso en el noi que volia
que un mestre l'instruís.
La resposta era que no,
sempre li tancava la porta
i ell es quedava a les nits
assegut al seu llindar
per demostrar-li afecte,
fins que va arribar un dia
que el mestre va dir "-Sí,
i ara mateix et donaré
la meva única lliçó,
és aquesta": I li va fotre
el cop de porta als nassos.
Elle est retrouvée.
Quoi? L'éternité.
C'est la mer allée
Avec le soleil.
Rimbaud, ell ho sabia.

SUGGESTIÓ

Hi ha algú que cada nit
recorda els seus morts estimats
i parla amb ells sense creure
en res, en cap religió, res.
Això és completament cert
perquè jo n'he estat testimoni.
Simplement es troba bé, està
en pau amb els seus morts
i recorda que els estima.
Parlar amb els morts estimats
sense creure en res de res...
No us sembla una bogeria?
No, no ho sembla, ho és,
però aquesta és una bogeria feliç,
que d'això es tracta. I escriure
poesia també s'hi assembla molt.
No cal creure en res per parlar
amb els morts, per fer poesia.
És un impuls de l'ànima,
un cant d'amor que neix del fons
de l'ésser i que no necessita
una pregunta que no té resposta.
Com aquest matí que em fa feliç
amb tota la seva bellesa de tardor.
És que potser m'he de creure
aquest matí per estimar-lo?
Alguns saben que són Brahman
amb el seu cos, des de sempre,
i uns altres no paren de cercar
les ulleres que porten posades.
Però potser tot és només
una passió d'amor que sento
com aquella que tenen els místics,
que poden veure Déu en la bellesa
d'aquest matí de la tardor que passa.
Respiro l'aire del matí, respiro l'Amor.

NO ENS HO PODEN EXPLICAR

Les noies no ens ho poden explicar
però elles són molt sensates,
com tothom sempre diu
(i encara que ho digui tothom
això sembla que és veritat),
només cal veure-les
des de molt jovenetes
al costat dels nois
que són uns trapelles,
elles són més tranquil·les
i a vegades semblen princeses,
ho saben des de sempre
d'una manera que no es pot explicar,
per això a les esglésies
que ara n'hi ha tantes de buides
sempre hi ha algunes velletes
i d'homes n'hi ha molt pocs
o potser no n'hi ha cap,
alguns perquè ja són morts,
però els altres que queden
pensen que tot es pot explicar
i que algun dia algú els ho explicarà,
sempre es fan preguntes
que no es poden explicar
i acaben amb el cap com un timbal,
en canvi elles hi van sense por
perquè ja saben des de molt petites
d'una manera que no es pot explicar
que hi ha coses que no es poden explicar
no es fan preguntes que no es poden explicar
i per tot això no ens ho poden explicar.

HOMENATGE A CATUL

Ara que ets vell
i tot ja et cansa,
vols recordar
un temps molt jove,
un temps feliç
només del cos.
Aquella noia
sempre furtiva
que era flexible
com un mal jonc,
petita i bella,
tota per tu.
Ella en volia
sempre de més
i tu pensaves
com t'ho faries.
Que de molt jove,
en el primer
sempre acabaves
massa de pressa
i ella es quedava
sense sentir.
Llavors li deies:
espera, espera
que ara descanso,
reprenç l'alè
i veuràs, nena,
si sóc valent.
I així podies,
a aquella edat,
fotre el segon
que no acabaves
fins que volies,
amb una verga
com un pal dret.
I sempre ho feies
per on calia
però a vegades
t'equivocaves
i ella et mirava
contenta i tot.
Venien besos
sense voler-los
i tu senties
que ella era teva,

tota sencera.
Un tremolor
que li sortia
de molt endins
li feia treure
aigua amagada
i llavors deia
“-Déu meu, Déu meu!”
(quina mania)
que ja acabàvem
sense esperar.
Després hi havia
dos morts feliços
que s’oblidaven
sobre els llençols.
Homes i dones,
micos i mones,
galls i gallines,
déus i dimonis,
tot ve d’aquí.

ELS COVARDS

Nosaltres no sabíem el final,
només érem allà, enmig de les coses.
Només sabíem que el començament hi era
perquè vèiem començar el altres
i el final també sabíem que hi era
perquè vèiem acabar els altres.
No recordàvem quan vàrem començar,
només ho sabíem perquè ens ho havien dit,
ho celebràvem cada any
i no sé perquè ho celebràvem.
Tampoc no sabíem quan acabaríem
encara que a vegades vèiem el final de l'eixida.
Però n'hi havia que tenien molta por,
que deien que hi havia d'haver alguna altra cosa
i la cercaven perquè es volien salvar
com si salvar-se fos qüestió d'una ciència.
I s'enfadaven si els deies que no i que no,
aleshores semblaven integristes emprenyats.
Només pensaven i pensaven sense parar
per trobar la manera definitiva de salvar-se,
mentre pel camí anaven perdent
aquella mena d'alegria fonda,
aquella alegria de nen que riu.

ELS GEGANTS

¿Doncs que us heu fet, gegants meravellosos que us dèieu Llull i us dèieu Verdaguer? I que tots dos en el meu cor confosos, em vàreu dur per uns camins polsosos al goig de l'aigua, al prat i al magraner... Ningú ja no us escolta, ningú us pensa, ningú ja no recorda el vostre accent, ningú ja no s'adona que comença una altra llum més alta i més intensa per on passeu vosaltres sense esment. Ningú ja no s'adona de la força dels vostres somnis suportant el món. Ningú no sap que sou sota l'escorça dels nostres arbres, que no es volen tòrcer quan passa la ventada que ens confon. Ningú ja no us coneix, ningú us convida. I si algú us sap, només us sap el nom. No feu la llum que sou, perquè la vida ja no coneix el foc ni la ferida que dúieu amb vosaltres per cognom. Tu, Llull, vas fer la llengua quan naixia, la vam perdre cent cops, la vam guanyar i altra volta cent cops ja se'ns perdia... que no tenia el so de cada dia fins que tu, Verdaguer, l'hi vas tornar. Ho vau fer tot d'argila, amb una gerra vau pouar l'aigua de l'ermot desert, vau regar amb ella quatre flors de serra i on sols hi havia bardissers de guerra hi va créixer un jardí on tothom s'hi perd. Ho vau fer del no res, des de la terra. I els mots naixien nous, des de l'oblit. Éreu com una veu que es desenterra, que sobrevola el cor i no s'hi aferra, i vola més amunt amb l'esperit. Quina ànima daurada, quina vida ha de tornar a la vida des del fons, per treure aquesta veu desposseïda, aquesta melodia beneïda, aquesta fe dels ossos i els pulmons. ¿On era el vostre Déu si no us calia, si era només el nom d'aquest delit? ¿On era tot l'Amor que Ell us devia, si era en vosaltres que l'Amor glatia quan respiràveu l'aire de la nit? Sis segles us separen en la vida, però en la mort ja sou dolços infants que us parreu l'un a l'altre amb veu seguida, amb la mateixa veu enfervorida que vau tenir de vius, quan ja éreu grans. “-Tu Llull -diu Verdaguer- no em vas conèixer, per mi eres més que Amic, eres Amat.” I Llull respon: “-Però que no sabies que Amic i Amat van néixer sense dies, només feliços de restar al costat?” “-I és cert -ara fa Llull- no et coneixia perquè al meu temps tu encara no eres nat, però en passar pel Canigó a migdia ja t'albirava al cor i et pressentia, ben a prop meu i en el mateix combat.” I mentre així tots dos s'encomanaven, venia un àngel que els robava el foc i el duia a tots els déus que l'esperaven, gelosos de sentir-los com parlaven la nova llengua que entenien poc.

L'ÀNIMA

Aquest matí, assegut
a la sorra de la platja
respirez la brisa salada.
Tot és ara i aquí, diuen
sempre uns monjos:
un sol moment etern
que passarà com tots.
És el present, que abans
creien que no era res,
com un tall perfecte
entre passat i futur.
S'ha descobert fa poc
que el present dura
una dècima de segon
o potser una mica més,
és el temps del cervell
en processar les dades.
Al teu davant hi ha
la ratlla de l'horitzó
que separa els dos blaus.
Ara mires aquesta ratlla
com si fos l'infinit
que no saps què és
però en pots parlar
i ho pots fer servir
a les matemàtiques.
Penses en l'ànima
que no saps què és
ni la pots fer servir
si no és en converses.
Per exemple, si dius
d'algun fet que passa:
-Em fa mal a l'ànima...
tothom sap què vols dir
i ens podem entendre.
Com si ara mateix
em demanes l'hora
que em marca el rellotge
i te la dic de seguida;
però el pas del temps
no te'l sabria explicar
ni amb la física teòrica.
I ara penses en la bellesa,
la bondat, la llibertat,
la justícia... alguns déus
de la Grècia clàssica.
Aquí no hi poden haver

déus del mal ni dimonis,
tots fugen de la llum
d'aquest mar blavíssim
i dels peixos a l'aigua.
Ara mateix tot ho sents
com una necessitat
humana, com el temps,
com l'infinit, com l'amor,
potser com l'ànima.
Hi ha un home i una dona
junts, mirant l'infinit
a la ratlla de l'horitzó,
una fràgil parella feliç
amb un nen que juga
a la sorra, ara i aquí,
com si el món fos bo.

THE END

Les naus enemigues
envolten la fragata
del noi de la pel·lícula,
que s'havia rebel·lat.
La pena és de mort.
Ell s'ho està mirant
amb tot l'esplendor
i lluint vestit d'oficial
al pont del vaixell,
al costat d'un mariner
descamisat i brut
que plora arraulit.
El mariner li diu
amb veu gemegant:
“-Estem perduts!”
I el noi li respon
amb veu tranquil·la,
amb els ulls brillants,
el rostre bellíssim
i amb un somriure:
“-Doncs què et pensaves?”

Novembre de 2025
